

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Skarżąca podnosi, że w niniejszym przypadku występują przesłanki wymagane zgodnie z orzecznictwem do powstania odpowiedzialności pozaumowanej Wspólnoty.

Żądania strony skarżącej

— wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na podstawie art. 288 WE, i zasądającego skarżącej odszkodowanie od Rady i Komisji jako dłużników solidarnych w wysokości ogółem 288 238 EUR;

— obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

(¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1782/2003 z dnia 29 września 2003 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz zmieniające rozporządzenia (EWG) nr 2019/93, (WE) nr 1452/2001, (WE) nr 1453/2001, (WE) nr 1454/2001, (WE) nr 1868/94, (WE) nr 1251/1999, (WE) nr 1254/1999, (WE) nr 1673/2000, (EWG) nr 2358/71 i (WE) nr 2529/2001 (Dz.U. L 270, str. 1).

(²) Rozporządzenie Rady (WE) nr 864/2004 z dnia 29 kwietnia 2004 r. zmieniające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników oraz dostosowujące je w następstwie przystąpienia Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Litwy, Łotwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji do Unii Europejskiej (Dz.U. L 161, str. 48).

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca w niniejszym postępowaniu — przedsiębiorstwo hiszpańskie zajmujące się odziarnianiem surowej bawełny — żąda naprawienia szkody, którą poniosła rzekomo wskutek zastosowania rozdziału 10a tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 (¹) wprowadzonego przez art. 1 pkt 20 rozporządzenia (WE) nr 864/2004 (²). W rozdziale 10a tytułu IV rozporządzenia (WE) nr 1782/2003 zawarte są wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanowione określone systemy wsparcia dla rolników.

W tym względzie zwraca się uwagę na to, że nieważność spornych przepisów została stwierdzona w wyroku Trybunału z dnia 7 września 2006 r. w sprawie C-310/04 Królestwo Hiszpanii przeciwko Komisji z powodu naruszenia zasady proporcjonalności. Wyrokiem tym jednak skutki stwierdzenia nieważności zostały zawieszane do czasu przyjęcia nowego rozporządzenia, wobec czego wspomniane przepisy nadal obowiązywały w roku gospodarczym 2006/2007.

Na podstawie ekspertyz zamówionych w firmie doradztwa gospodarczego w skardze przedstawione są szkody, które miał ponieść ten sektor gospodarki, ponieważ w wyniku zastosowania przepisów, których nieważność stwierdzono, w odnośnym roku gospodarczym nastąpił silny regres ilości wyprodukowanej surowej bawełny, a w konsekwencji ilości bawełny odziarnionej przez przemysł. System wsparcia przewidziany w spornej regulacji oznacza w rzeczywistości, że znaczna część płatności (około 65 %) zostaje całkowicie oderwana od uprawy bawełny, wobec czego rolnik nadal ją otrzymuje, nawet jeżeli używa swoich gruntów do uprawy innych roślin. W ten sposób szacowana rentowność przy wykorzystaniu hektara powierzchni na uprawę bawełny staje się mniejsza niż szacowana rentowność przy wykorzystaniu do innych upraw. Sytuacja ta doprowadziła też do spadku przychodów uzyskanych przez przemysł odziarniania bawełny.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2007 r. — Agroquivir przeciwko Radzie i Komisji

(Sprawa T-218/07)

(2007/C 211/68)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Agroquivir, S. Coop. And. de Segundo Grado (Sewilla, Hiszpania) (przedstawiciel: adwokat L. Ortiz Blanco)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej i Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— wydanie wyroku uwzględniającego niniejszą skargę o odszkodowanie, wniesioną na podstawie art. 288 WE, i zasądającego skarżącej odszkodowanie od Rady i Komisji jako dłużników solidarnych w wysokości ogółem 288 238 EUR;

— obciążenie pozwanych instytucji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzuty i główne argumenty są takie same jak w sprawie T-217/07 Las Palmeras przeciwko Radzie i Komisji.

Skarga wniesiona w dniu 25 czerwca 2007 — DSV Road przeciwko Komisji

(Sprawa T-219/07)

(2007/C 211/69)

Język postępowania: niderlandzki

Strony

Strona skarżąca: DSV Road N.V. (przedstawiciele: A. Poelmans, A. Calewaert i R. de Wit, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

Skarżąca wnosi o

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Wspólnot Europejskich z dnia 24 kwietnia 2007 r. dotyczącej wniosku Królestwa Belgii, opublikowanej pod numerem REC 05/02, C(2007)1776, na mocy której stwierdzono, że należy dokonać retrospektywnego pokrycia należności celnych przywozowych w wysokości 168 004,65 EUR, stanowiących przedmiot wniosku Królestwa Belgii z dnia 12 sierpnia 2002 r., i że należności te nie mogą zostać umorzone

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarżąca dokonała przywozu dyskietek z Tajlandii, które były objęte przepisami dotyczącymi preferencji w ramach ogólnego systemu preferencji, o ile zgodnie z art. 80 rozporządzenia 2454/93 ⁽¹⁾ przywóz był potwierdzony wystawionym przez władze tajlandzkie świadectwem pochodzenia na formularzu A.

Skarżąca przedkładała przy każdym zgłoszeniu celnym wystawione przez władze tajlandzkie świadectwa pochodzenia na formularzu A, a następnie belgijskie władze stosowały preferencje taryfowe.

Niektóre świadectwa wystawione przez władze tajlandzkie zostały jednak uznane za nieważne, w związku z czym wobec towarów nie zastosowano preferencji taryfowych przy przywozie do Unii Europejskiej.

W zaskarżonej decyzji Komisja stwierdziła, że powstałe w związku z tym należności celne podlegają retrospektywnemu pokryciu.

Skarżąca podnosi po pierwsze, że Komisja powinna była stwierdzić, że na podstawie art. 220 ust. 2 lit. b rozporządzenia nr 2913/92 ⁽²⁾ żądane należności nie podlegały retrospektywnemu pokryciu. Wystawienie świadectw na formularzu A należy zakwalifikować jako błąd władz tajlandzkich i nie zostało wykazane, że podmioty dokonujące wywozu błędnie przedstawiły fakty. Ponadto zaistniał błąd, ponieważ władze tajlandzkie wiedziały lub powinny były wiedzieć, że towary nie są objęte preferencjami taryfowymi.

Po drugie Komisja powinna była umorzyć należności na podstawie art. 239 rozporządzenia nr 2913/92, ze względu na wystąpienie szczególnych okoliczności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Komisji (EWG) nr 2454/93 z dnia 2 lipca 1993 r. ustanawiające przepisy w celu wykonania rozporządzenia Rady (EWG) nr 2913/92 ustanawiającego Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 253, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2913/92 z dnia 12 października 1992 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Celny (Dz.U. L 302, str. 1).

Skarga wniesiona w dniu 29 czerwca 2007 r. — Thomson Sales Europe przeciwko Komisji

(Sprawa T-225/07)

(2007/C 211/70)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Thomson Sales Europe (Boulogne-Billancourt, Francja) (przedstawiciele: F. Goguel oraz F. Foucault, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— przed rozstrzygnięciem, nakazanie udostępnienia stronom całości materiału dowodowego, dokumentów sprawozdań, pism, dokumentów roboczych itp., które doprowadziły do przyjęcia rozporządzeń nr 2376/94 oraz nr 710/95;

— tytułem żądania głównego stwierdzenie nieważności decyzji Komisji REM nr 03/05 z dnia 7 maja 2007 r.